

35 DÍVEK VSTUPUJE DO PALÁCE.
JEN 6 JICH ZŮSTANE.

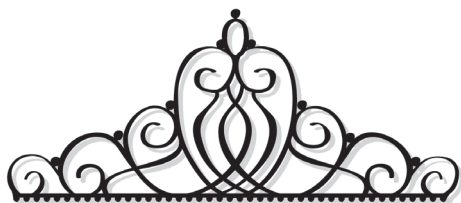
ELITA

KĚRA CASSOVÁ

COO
BOO

COO
BOO

ELITA

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2013 by Kiera Cass

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2015

ISBN 978-80-7447-861-1

Volejte sluhý! Královna je vzhůru!
(Pro mámu)

KAPITOLA 1

V Angeles bylo ticho. Chvíli jsem ležela bez hnutí a naslouchala zvuku Maxonova dechu. Bylo stále vzácnější přistihnout ho skutečně klidného a spokojeného, takže jsem si ten moment užívala a byla vděčná za to, že právě se mnou o samotě vypadá nejšťastnější.

Od té doby, kdy se počet dívek v Selekcii zúžil na šest, byl Maxon nervózní víc, než když nás do paláce přišlo všech třicet pět. Nejspíš si myslel, že bude mít pro svůj výběr mnohem více času. A ačkoli to připouštím jen nerada, už tehdy jsem věděla, že si to přál hlavně kvůli mně.

Princ Maxon, následník illejského trůnu, byl do mě zamilovaný. Týden předtím mi řekl, že pokud mu jednoduše povím, že k němu cítím totéž, co on ke mně, a nic mi v lásce k němu nebrání, celou soutěž bez prodlení ukončí. Občas jsem si vážně pohrávala s myšlenkou, jaké by to asi bylo, kdybych byla jeho jediná.

Ovšem věc se měla tak, že Maxon nebyl skutečně můj. Ucházelo se o něj dalších pět dívek. I s nimi chodil na schůzky, také jim šepтал něžnosti a já jsem nevěděla, jak se s tím mám vyrovnat. Navíc

kdybych řekla Maxonovi ano, musela bych říct ano i koruně, což byla skutečnost, kterou jsem se snažila nevnímat. Už jen proto, že jsem neměla představu o tom, co by to pro mě znamenalo.

A samozřejmě tu byl Aspen.

Technicky to už sice nebyl můj přítel (rozešel se se mnou ještě před vylosováním mého jména do Selekce), jenže sotva se zjevil v paláci jako jeden ze strážců, všechny city, kterých jsem se snažila zbavit, znovu zaplavily moje srdce. Aspen byl moje první láska, a jakmile jsem se na něj podívala... byla jsem jeho.

Maxon netušil, že je Aspen v paláci, nicméně věděl, že existuje někdo, na koho se pokouším zapomenout, a laskavě mi nechával čas, abych se dala dohromady. Mezitím hledal mezi ostatními soutěžícími tu, se kterou by mohl být šťastný v případě, že bych ho nikdy nemohla milovat.

Vtom pohnul hlavou a nadechl se těsně nad linií mých vlasů. Zamyslela jsem se, jaké by to asi bylo, kdybych ho prostě milovala.

„Víš, kdy naposledy jsem se díval na hvězdy?“ nadhodil.

Přitulila jsem se k němu na dece blíž ve snaze zahřát se v chladné noci. „To netuším.“

„Před pár lety jsem měl učitele astronomie. Když hvězdy pozoruješ zblízka, poznáš, že mají vlastně různé barvy.“

„Počkat, to znamená, že naposledy ses na ně díval, protože jsi je *studoval*? A co takhle pro zábavu?“

Uchechl se. „Zábava. Tu bych musel vmáčknout někam mezi porady o rozpočtu a schůze Výboru pro infrastrukturu. A nezapomínejme na vojenské strategie, které mi mimochodem vůbec nejdou.“

„A co ti ještě nejde?“ zeptala jsem se a dlaní mu přejela po naškrobené košili. Můj dotek Maxona povzbudil a rukou, kterou mě objímal kolem ramen, mi začal na kůži kreslit kroužky.

„Proč to chceš vědět?“ podivil se s hranou ironií.

„Protože o tobě pořád skoro nic nevím. A protože vždycky vypadáš dokonale. Ráda bych měla důkaz, že to tak není.“

Zvedl se na loktu a upřeně se mi zahleděl do tváře. „Ty přece *víš*, že nejsem dokonalý.“

„Ale blížíš se tomu,“ namítla jsem. Nenápadně jsme se dotkli jeden druhého. Koleny, rukama, prsty.

Potřásl hlavou a pousmál se. „Tak dobře. Neumím plánovat války. Nemám na to vůbec talent. A řekl bych, že bych byl příšerný i jako kuchař. Nikdy jsem to nezkusil, takže...“

„Nikdy?“

„Možná sis všimla toho houfu lidí, co tě cpou až po krk cukrovinkami. Čirou náhodou se starají i o mou stravu.“

Zahihňala jsem se. Doma jsem pomáhala v kuchyni s přípravou prakticky každého jídla. „Dál,“ dožadovala jsem se. „Co dál ti nejde?“

Přitáhl si mě k sobě a hnědé oči mu zajiskřily tajemstvím. „Nedávno jsem něco zjistil...“

„Povídej.“

„Vyšlo najevo, že mi vůbec nejde být bez tebe. To je vážný problém.“

Usmála jsem se. „A snažíš se pořádně?“

Naoko se zamyslel. „No, vlastně ne. A nečekej, že s tím začnu.“

Tiše jsme se rozesmáli, jeden druhému v náručí. V podobných chvílích jsem si docela snadno dokázala představit, že takhle zůstaneme po zbytek života.

Zakřupání suchého listí a trávy nám oznámilo, že se k nám někdo blíží. Přestože naše schůzka nebyla tajná, bylo mi trochu trapné a rychle jsem se posadila. Maxon mě napodobil těsně předtím, než k nám zpoza živého plotu vyšel strážce.

„Vaše Výsosti,“ promluvil a přitom se uklonil. „Nezlobte se, že vyrušuji, pane, ale skutečně není moudré zůstat tu dlouho takhle v noci. Rebelové by mohli...“

„Rozumím,“ povzdychl si Maxon. „Hned budeme uvnitř.“

Když nás strážce nechal zase samotné, Maxon se otočil zpátky ke mně. „Tohle je další věc, kterou nezvládám – ztrácím trpělivost s rebely. Už mě unavuje s nimi vyjednávat.“

Nato vstal a podal mi ruku. Jak jsem se jí chytla, všimla jsem si smutku v jeho očích. Od začátku Selekcce nás rebelové napadli už dvakrát (jednou to byli Seveřané, kteří nás chtěli spíš polekat, a podruhé zabijáctí Jižané). Přestože jsem s nimi neměla velké zkušenosti, chápala jsem, že je z nich Maxon vyčerpaný.

Sebral deku ze země a začal ji vytřepávat. Bylo jasné, že z konce naší schůzky není zrovna nadšený.

„Víš co?“ nadhodila jsem a donutila ho, aby se na mě podíval. „Dneska jsem si to užila.“

Přikývl.

„No vážně,“ trvala jsem na svém a přistoupila k němu. Přehodil si deku přes ruku a druhou mě chytil kolem ramen. „Někdy bysme si to měli zopakovat. Můžeš mi vyprávět, jakou mají různé hvězdy barvu, protože já to vážně nepoznám.“

Posmutněle se na mě usmál. „Někdy si přeju, aby všechno bylo jednodušší. Normální.“

Objala jsem ho oběma rukama a Maxon upustil deku, aby udělal totéž. „Nechci vám kazit radost, Vaše Výsosti, ale i bez strážní máte k normálnímu hodně daleko.“

Výraz v jeho obličejí trochu pookřál, nicméně zůstal vážný. „Měla bys mě tak radší.“

„Chápu, že je těžké tomu uvěřit, ale já tě mám vážně ráda takového, jaký jsi. Potřebuju jen víc...“

„Času. Já vím. A já ti ho rád dám. Kéž bych ale věděl, že až ten čas uplyne, budeš opravdu chtít být se mnou.“

Odvrátila jsem se. Něco takového jsem mu slíbit nemohla. Ve svém srdci jsem stále dokola porovnávala Maxona a Aspena, ale jeden nepřevažoval nad druhým. Možná jedině ve chvílích, kdy jsem byla o samotě s jedním z nich. Jako právě teď s Maxonem, kterému bych nejradši přísahala, že až bude po všem, budu tu pro něj.

Jenže to jsem nemohla.

„Maxone,“ zašeptala jsem, když jsem viděla, jak sklíčeně se tváří na to, že neodpovídám. „Tohle ti slíbit nemůžu. Můžu ti říct jen to, že tu *chci* být. A *chci* zjistit, jestli existuje možnost, že... že...“ koktala jsem, protože jsem nevěděla, jak to vyjádřit.

„Budeme spolu?“ doplnil mě.

Potěšilo mě, jak snadno mi rozumí, a usmála jsem se na něj. „Ano. Chci zjistit, jestli existuje možnost, že se z nás dvou stane *my*.“

Odhrnul mi pramen vlasů z ramene na záda. „Podle mě máme vysokou šanci,“ prohlásil jakoby mimochodem.

„Taky si myslím. Jen... čas, dobře?“

Přítakal už o něco veselejší. Přesně tak jsem si přála, aby náš večer skončil. S nadějí. No, možná ještě s něčím. Kousla jsem se do rtu a s tázavým pohledem se natáhla k Maxonovi.

Bez váhání se sklonil k mým ústům. Jeho polibek byl hřejivý a něžný. Připadala jsem si zbožňovaná a ihned jsem zatoužila po dalším. Vydržela bych tam stát hodiny, jen abych ten krásný pocit prodloužila, jenže Maxon se odtáhl.

„Pojďme,“ zavelel hravě a zatlačil mě směrem k paláci. „Radši honem dovnitř, než si pro nás stráž přijede na koni a s kopím.“

Jakmile jsme se rozloučili u schodiště, padla na mě únava.

Do druhého poschodí jsem se musela vyloženě dovléct, ovšem sotva jsem zahrula za roh ke své komnatě, rychle jsem se zase probírala.

„Ale!“ vyhrkl Aspen, překvapený, že mě vidí. „Tak to jsem asi ten nejhorší strážce všech dob, protože jsem si celou dobu myslel, že jsi uvnitř.“

Zahihňala jsem se. S každou členkou Elity měla přes noc zůstat alespoň jedna komorná. To se mi ale nelíbilo, a tak mi Maxon před komnatu postavil stráž. Pro případ pohotovosti. Náhoda ovšem chtěla, aby to byl většinou Aspen. Vědomí, že téměř každou noc stojí přímo před mou komnatou, mě naplňovalo jak vzrušením, tak i hrůzou.

Atmosféra zhoustla ve chvíli, kdy Aspenovi došlo, co znamená, že nejsem bezpečně uložená v posteli. Nervózně si odkašlal.

„Bavila ses dobře?“

„Aspene,“ zašeptala jsem, přičemž jsem se rozhlédla, jestli není někdo poblíž. „Nebud' našťvaný. Takhle to v Selekcii prostě chodí.“

„Jak o tebe ale můžu bojovat, Mer? Vždyť mluvíš jenom s jedním z nás.“ Měl pravdu, ale co jsem mohla dělat?

„Nezlob se na mě, prosím tě. Snažím se to vyřešit.“

„Ne, Mer,“ pronesl opět laskavým hlasem. „Já se na tebe nelobím. Jenom mi prostě *chybíš*.“ A protože se to neodvážil říct nahlas, jen neslyšně zaartikuloval: *Miluju tě*.

V tu ránu jsem roztála.

„Já vím,“ povzdychla jsem si a dlaní se mu přitiskla na hrud'. Na chvíli jsem si dovolila zapomenout, jak moc riskujeme. „Jenže to nemění nic na tom, kde jsme, ani na tom, že teď jsem Elita. Potřebuju čas, Aspene.“

Vzal mou dlaň do své a přikývl. „Ten ti klidně dám. Jen... pokus se najít si trochu času i na mě.“

Nemělo cenu namítat, jak je to složité, tak jsem se na něj jen usmála a stáhla z něj ruku. „Musím jít.“

Díval se, jak vcházím do komnaty a zavírám za sebou dveře.

Čas. O ten jsem v posledních dnech žádala několikrát. Doufala jsem, že pokud ho budu mít dostatek, všechno se nějakým zázrakem vyřeší.

KAPITOLA 2

„Ne, ne,“ odpověděla královna Amberly se smíchem. „Měla jsem jen tři družičky, ačkoli Clarksonova matka chtěla, abych jich měla víc. Přála jsem si jen svou sestru a svou nejlepší přítelkyni, se kterou jsem se čirou náhodou seznámila v Selekcii.“

Mrkla jsem se na Marlee a s radostí jsem zjistila, že se na mě také dívá. Než jsem přijela do paláce, nikdy by mě nenapadlo, že by se ke mně v tak důležité soutěži mohla nějaká z dívek chovat přátelsky. Marlee mě při našem prvním setkání objala a od té chvíle jsme tu byly jedna pro druhou. Až na jednu drobnou výjimku jsme se ani jednou nepohádaly.

Před pár týdny přede mnou Marlee prohodila, že o Maxona vlastně ani nestojí. Když jsem chtěla, aby mi to objasnila, uzavřela se do sebe. Nebyla na mě našťvaná, to jsem poznala, ale několik dalších osamělých dní jsme spolu nemluvily.

„Já chci sedm družiček,“ prohlásila Kriss. „Tedy, pokud si Maxon vybere mě a budu moct uspořádat velkou svatbu.“

„Tak to já nebudu mít žádnou,“ vyjádřila Celesta docela opačný

názor. „Jen odvádějí pozornost od nevěsty. Jelikož tam bude televize, chci, aby se všichni dívali jen na mě.“

V duchu jsem zuřila. Nestávalo se moc často, abychom si sedly a povídaly si s královnou Amberly, a Celesta se přesto musela chovat jako rozmazlený spratek a ten vzácný okamžik musela ničit.

„Já bych do své svatby chtěla zapojit i některé tradice naší kultury,“ ozvala se Elise tiše. „V Nové Asii se dívky oblékají do červené a ženich si musí nevěstu vykoupit dárky u jejích přítelkyň, aby jim sňatek dovolily.“

Kriss rázem oživila. „Tak to si tvou svatbu nenechám ujít. Miluju dárky!“

„Já taky!“ zvolala Marlee.

„Lady Americo, dnes jste neobvykle tichá,“ poznamenala královna Amberly. „Co byste si přála na své svatbě vy?“ Zrudla jsem, protože jsem neměla připravenou odpověď.

Svou svatbu jsem si vždycky představovala jednoduše – měla se konat na Správním úřadě naší provincie, a to po vyčerpávající hromadě papírování.

„No, vím jistě jen to, že chci, aby mě k oltáři vedl můj táta. Znáte tu chvíli, kdy vezme vaši ruku a vloží ji do ruky nastávajícího? Tohle je jediná část, na kterou jsem zatím myslela.“ Znělo to sice trapně, ale byla to pravda.

„To dělá přece každý,“ namítla Celesta. „To není nic originálního.“

Možná jsem se na ni měla zlobit, že mě tak shazuje, ale jen jsem pokrčila rameny. „V den, kdy na tom opravdu záleží, chci prostě vědět, že můj táta mého vyvoleného schvaluje.“

„Hezké,“ pronesla Natalie, zatímco usrkávala čaj z šálku a koukala ven z okna.

Královna Amberly se lehce zasmála. „To skutečně doufám, že ho

schvální. Ať už to bude kdokoli,“ dodala honem, aby to nevypadalo, že mluvíme o Maxonovi jako o mém vyvoleném.

Zajímalo mě, jestli na to pomyslela. Jestli jí o nás Maxon pověděl.

Krátce nato se téma svatby vyčerpalo a královna odešla pracovat do své komnaty. Celesta sebou plácla před obří vestavěnou televizi na zdi a ostatní se pustily do karetní hry.

„To byla legrace,“ řekla Marlee, když jsme se spolu posadily k jednomu stolu. „Takhle moc jsem královnu mluvit ještě neslyšela.“

„Mám dojem, že se začíná těšit.“ Nikomu jsem neřekla, co mi královnina sestra prozradila o tom, že se královna v minulosti několikrát marně pokoušela o další dítě. Adele předpověděla, že jakmile se skupinka soutěžících zúží, její sestra pookřeje. A měla pravdu.

„Fajn, teď mi to musíš říct: Vážně si na svou svatbu nic dalšího neplánuješ, nebo jsi o tom jen nechtěla mluvit?“

„Vážně nic neplánuju,“ přísahala jsem. „Neumím si představit velkou svatbu. Jsem Pátá, rozumíš?“

Marlee zavrtěla hlavou. „Byla jsi Pátá. Teď jsi Třetí.“

„Jasně.“ Vzpomenu si na svou novou nálepku.

Narodila jsem se do rodiny Pátých, mezi špatně placené výtvarníky a hudebníky, a přestože jsem systém kast nenáviděla, to, čím jsem se živila, se mi líbilo. Nedokázala jsem si zvyknout, že jsem Třetí, a neuměla jsem si představit, že bych se měla věnovat učení nebo psaní.

„Buď v klidu,“ ponoukla mě Marlee, když viděla můj vyděšený obličej. „Zatím si nemusíš s ničím dělat starosti.“

Užuž jsem jí chtěla odporovat, ale přerušil nás Celestin výkřik.

„No tak!“ zaječela a praštila dálkovým ovládáním o gauč. Pak ho znovu namířila na televizi. „Uf!“

„Zdá se mi to, nebo je to s ní stále horší?“ zašeptala jsem Marlee. Sledovaly jsme, jak Celesta s ovladačem dokola mlátí, dokud to nevzdala a nešla kanál přepnout ručně. Kdybych se narodila jako Druhá, asi by mi to za rozčilování stálo.

„Podle mě za to může stres,“ poznamenala Marlee. „Nevšimla sis, že Natalie je čím dál víc... já nevím, flegmatická?“

Přikývla jsem a obě jsme pohlédly na trojici dívek, které hrály karty. Kriss byla na tahu a rozjařeně se usmívala, ale Natalie si ne-tečně zkoumala konečky vlasů, sem tam nějaký vytrhla. Vypadala nesoustředěně.

„Myslím, že to padá na nás na všechny,“ připustila jsem. „Teď, když nás zbylo tak málo, se nedokážeme bavit jako dřív.“

Vtom Celesta zabručela, tak jsme se podívaly jejím směrem, ale jelikož nás načapala, honem jsme zase uhnuly pohledem.

„Omluvíš mě na minutku?“ nadhodila Marlee a poposedla si. „Jen si odskočím.“

„Taky jsem na to myslela. Půjdeme spolu?“ nabídla jsem jí.

S úsměvem zavrtěla hlavou. „Běž první. Já si zatím dopiju čaj.“

„Dobře. Hned se vrátím.“

Vyšla jsem z Dámského salónu a místo toho, abych spěchala, pomalu jsem se loudala úchvatnou chodbou. Tušila jsem, že nikdy nezapomenu, jak nádherné to v paláci bylo. Aniž bych se soustře-dila na cestu, zabočila jsem za roh a narazila přímo do strážce.

„Jejda!“ vyhrkla jsem.

„Omlouvám se, slečno. Snad jsem vás nepolekal.“ Chytil mě za lokty a pomohl mi udržet rovnováhu.

„Ne,“ odpověděla jsem se smíchem. „To je v pořádku. Měla jsem se dívat, kam šlapu. Děkuju, že jste mě chytil. Praporčíku...“

„Woodwork,“ představil se s úklonou.

„Já jsem America.“

„Já vím.“

Zakoulela jsem očima. Jistěže to věděl.

„Doufám, že až na vás narazím příště, nebude to tak doslovné,“ zavtipkovala jsem.

Uculil se. „Taky doufám. Přeju vám hezký den, slečno.“

„Vám taky.“

Po návratu do salónu jsem o své trapné srážce s praporečkem Woodworkem vyprávěla Marlee. Varovala jsem ji, aby se dívala na cestu. Jen se smíchem potřásla hlavou.

Zbytek dne jsme proseděly u oken, povídaly si o domově, o ostatních dívkách a vystavovaly se sluníčku.

Zničehonic jsem posmutněla. Trápilo mě, že až Selekce skončí, bude mi Marlee chybět. Nepochybovala jsem sice o tom, že si zůstaneme i nadále blízké, ale věděla jsem, že spolu nebudeme moct mluvit každý den. Marlee byla první opravdová kamarádka, kterou jsem kdy měla, a nejradši bych ji u sebe měla napořád.

Zatímco jsem takhle dumala, Marlee hleděla zasněně z okna ven. Zajímalo mě, na co asi myslí, ale všude byl takový klid, že jsem se jí nezeptala.

KAPITOLA 3

Široké dveře na balkon byly otevřené a stejně tak i dveře do chodby. Komnatu vyplňoval hřejivý, voňavý vzduch přivátý ze zahrady. Doufala jsem, že mě jemný větřík zklidní a pomůže mi soustředit se na hromadu práce na stole. Místo toho mě spíš rozptyloval, protože mě lákal pryč od učení.

S povzdychem jsem se zaklonila na židli tak, že jsem se zátylkem dotýkala opěradla. „Anne!“ zavolala jsem.

„Ano, slečno?“ odpověděla hlavní komorná z rohu, v kterém šila. Aniž bych je viděla, tušila jsem, že Mary i Lucy, další dvě komorné, nastražily uši a čekaly, jestli mi budou moct také v něčem vyhovět.

„Nařizuju ti, abys přišla na to, co znamená tahle zpráva,“ řekla jsem a líně ukázala na podrobný záznam z vojenské statistiky, který ležel přede mnou. Šlo o úkol, z kterého měla Elita brzy psát test, jenže já jsem se na něj nedokázala soustředit.

Všechny tři komorné se rozesmály. Nejspíš proto, že můj požadavek byl skutečně směšný, a také proto, že jsem si vůbec troufla

jednu z nich pověřit něčím takovým. Neměla jsem zrovna silné řídící vloh.

„Je mi líto, má lady, ale tohle je jaksí za hranicí mých schopností,“ odvětila Anne. Ačkoli byl můj rozkaz myšlený jako vtip a její odpověď také, v jejím hlase zazněla upřímná omluva za to, že mi nedokáže pomoci.

„Fajn,“ zabručela jsem a napřímila se na židli. „Tak to prostě vyřeším sama. Všechny jste mi tady k ničemu. Zítřka si řeknu o nové komorné. Tentokrát mluvím vážně.“

Znovu se zahihňaly a já jsem se už po několikáté pokusila zaměřit na čísla na papírech. Měla jsem dojem, že ta zpráva není v pořádku, ale nebyla jsem si jistá. Pořád dokola jsem pročetla odstavce a tabulky, mračila se nad nimi a přitom okusovala konec tužky, aby mi to pomohlo v soustředění.

Vtom jsem zaslechla Lucyin tichý smích, tak jsem zvedla hlavu, abych viděla, co ji tak pobavilo. Ve dveřích stál Maxon a opíral se o zárubeň.

„Prozradila jsi mě!“ postěžoval si k Lucy, která se dál chichotala.

Rychle jsem se odsunula na židli a vběhla mu do náruče. „Ty mi čteš myšlenky!“

„Vážně?“

„Prosím tě, řekni mi, že můžeme jít ven. Alespoň na chvíličku.“

Usmál se. „Mám dvacet minut, pak se musím vrátit.“

Vytáhla jsem ho do chodby a nechala za námi vzrušené špitání komorných.

Zahrada se stala nepopíratelně *naším* místem. Chodili jsme do ní téměř pokaždé, když jsme spolu mohli být o samotě. Byla jako pravý opak stísněného stromového domku na našem zadním dvorku, v kterém jsem kdysi trávila čas s Aspenem – zalezlí v jediném bezpečném úkrytu.

Najednou mě napadlo, jestli Aspen není někde kolem. Nerozpoznatelný od ostatních početných strážců by mohl vidět, jak mě Maxon drží za ruku.

„Co je to?“ zeptal se Maxon a při chůzi mi pohladil polštářky prstů.

„Mozoly. Udělaly se mi po tom, co jsem čtyři hodiny denně mačkala struny houslí.“

„Nikdy předtím jsem si jich nevšiml.“

„Vadí ti?“ Ze všech šesti dívek v Elitě jsem byla z nejnižší kasty, takže mi bylo jasné, že žádná nemá tak drsné ruce jako já.

Maxon mi ošoupané prstíky přestal hladit, zvedl si je k ústům a políbil.

„Naopak. Připadají mi krásné.“ Zčervenala jsem. „Viděl jsem už kus světa, ačkoli připouštím, že většinou jen skrz neprůstřelné sklo nebo z věže nějakého starodávného zámku, ale viděl jsem ho. A mám přístup k odpovědím na tisíc otázek. Ale tahle ručka tady?“ Pohlédne mi upřeně do očí. „Těhle tvojí ručce se nevyrovná nic, co jsem kdy slyšel. Někdy mám pocit, že to byl jen sen, když jsem tě slyšel hrát na housle. Bylo to příliš krásné. Tyhle mozoly jsou důkazy, že se to skutečně stalo.“

Slova a způsob, jimiž ke mně mluvil, byly tak romantické, že jsem jim skoro nevěřila. Hrály mě sice na srdci, ale nikdy jsem si nebyla úplně jistá, jestli jim můžu důvěřovat. Jak jsem mohla vědět, jestli podobně nemluví i s ostatními dívkami? Okamžitě jsem si přála změnit téma.

„Opravdu máš odpovědi na tisíc otázek?“

„Rozhodně. Zeptej se mě na cokoli, a pokud ti nedám odpověď hned, vím, kde ji najít.“

„Na cokoli?“

„Na cokoli.“

Přijít s nějakou otázkou takhle zničehonic nebylo vůbec snadné, natož s nějakou, se kterou by si nevěděl rady – což byl přesně můj záměr. Snažila jsem se vzpomenout si na něco, co mě zajímalo, když jsem vyrůstala. Jak létají letadla? Jaké byly Spojené státy? Jak fungovaly drobné hudební přehrávače, které měly vyšší kasty?

A pak se mi rozsvítilo.

„Co je to Halloween?“ vybafla jsem na něj.

„Halloween?“ Očividně o něm nikdy neslyšel. Ani mě to nepřekvapovalo. Sama jsem to slovo viděla jen jednou ve staré dějepisné knize svých rodičů. Kniha byla zčásti potrhaná tak, že byla téměř nečitelná. Některé listy v ní chyběly nebo byly poničené. Vždycky mě ale fascinovala zmínka o svátku, o kterém jsme v naší době nic nevěděli.

„Najednou si nejste už tak jistý, Vaše královská moudrosti?“ poškádlila jsem ho.

Maxon se na mě otráveně zašklebil, ale bylo jasné, že to jen hraje. Mrkl se na hodinky a sykl.

„Pojď se mnou. Musíme si pospíšet,“ řekl, popadl mě za ruku a rozběhl se.

Přestože jsem na nízkých podpatcích trochu klopýtala, držela jsem s ním krok. S širokým úsměvem na tváři mě zavedl zpátky do paláce. Milovala jsem, když se Maxon dokázal bezstarostně odvázat, protože mnohem častěji byl příliš vážný.

„Pánové,“ pozdravil stráž, kterou jsme minuli u dveří.

V pülce chodby jsem to už ve střevecích nemohla vydržet. „Maxone, zastav se!“ lapala jsem po dechu. „Už nemůžu!“

„Pospěš si, tohle se ti bude líbit,“ naléhal a tahal mě přitom za ruku, jelikož jsem zpomalila. Nakonec se přizpůsobil mé klidnější chůzi, ale bylo na něm poznat, že by nejradši sprintoval.

Zamířili jsme k severní chodbě poblíž studia, kde se natáčely

Zprávy, ale dřív, než jsme se dostali tak daleko, zabočili jsme na schodiště, po němž jsme stoupali stále výš. To jsem zvědavost už nemohla udržet na uzdě.

„Kam to jdeme?“

Otočil se na mě a najednou zvažněl. „Přísaha je, že o téhle místnosti nikdy nikomu nepovíš. O její existenci ví jen několik členů královské rodiny a hrstka strážců.“

Tak tohle mě víc než zaujalo. „Rozhodně.“

Když jsme vyšli až nahoru, Maxon mi podržel otevřené dveře. Znovu mě vzal za ruku a táhl další chodbou, dokud se nezastavil před stěnou, kterou z větší části pokrývala nádherná malba. Rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že jsme sami, a pak sáhl za rám na vzdálenější straně. Ozvalo se slabé cvaknutí a obraz se odlepil od zdi.

Ohromeně jsem vydechla, Maxon se jen zazubil.

Za malbou byla dvířka, která nedosahovala až na zem, a na nich malá klávesnice podobně jako na telefonu. Maxon do ní natukal několik čísel a nato dvířka zapípala. S pohledem upřeným na mě vzal za kliku.

„Pomůžu ti. Je to docela vysoký schod.“ Podal mi ruku a naznačil, abych vešla jako první.

Byla jsem v šoku.

Místnost bez oken byla vybavená regály plnými knih, které vypadaly velmi starodávně. Dvě police obsahovaly vazby s podivnými červenými zářezky a opřený o zeď jsem uviděla masivní atlas otevřený na dvoustraně s obrázkem jakési země, kterou bych podle tvaru nepoznala. Uprostřed stál stůl a na něm další knihy. Zdálo se, že s těmi se v poslední době pracovalo a že je někdo nechal venku, aby se k nim mohl ještě vrátit. A nakonec zde byla do zdi vestavěná široká obrazovka podobná televizi.

„Co znamenají ty červené zářezy?“ podivila jsem se.
„To jsou zakázané knihy. Pokud je nám známo, jsou to poslední kopie, které v celé Illeji ještě existují.“

Obrátila jsem se na něj a očima se zeptala na to, co jsem se neodvažovala vyslovit nahlas.

„Ano, můžeš si je prohlédnout,“ řekl způsobem, kterým dal najevo, že by se kvůli mně mohl dostat do potíží, ale podle výrazu jeho tváře bylo jasné, že doufal, že se zeptám.

Opatrně jsem zvedla jeden svazek. Třásla jsem se hrůzou, že bych mohla takový poklad nešťastnou náhodou zničit. Prolistovala jsem si ho a skoro okamžitě ho vrátila na místo. Měla jsem k němu až posvátnou úctu.

Když jsem se otočila zpátky na Maxona, našla jsem ho u jakéhosi placatého psacího stroje připojeného k televizní obrazovce.

„Co je to?“ vyzvídala jsem.

„Počítač. Ty jsi nikdy žádný neviděla?“ Zavrtěla jsem hlavou a Maxona to zjevně ani nepřekvapilo. „Moc lidí je dneska už nevlastní. Tenhle slouží jako katalog všech informací v téhle místnosti. Pokud tady o tom tvém Halloweenu něco máme, počítač nám řekne, kde to najdeme.“

Moc dobře jsem nerozuměla, co mi to povídá, ale neptala jsem se. Do několika vteřin měl Maxon na obrazovce seznam s třemi odkazy.

„Výborně!“ zvolal. „Počkej tady.“

Zatímco hledal tři publikace, které by nám mohly odhalit podstatu Halloweenu, já jsem zůstala stát u stolu. Doufala jsem, že to nebude nějaká hloupost a že jsem ho k tomu všemu úsilí nenutila pro nic za nic.

První kniha popisovala Halloween jako keltský svátek, který značil konec léta. Abych nezdržovala, neobtěžovala jsem se při-

znat, že netuším, co znamená keltský. Prý se tehdy věřilo, že na Halloween procházeli duchové ze svého světa volně do našeho, a lidé se převlékali do masek, aby zahnali ty zlé. Později se z něj stal světový svátek, a to hlavně pro děti, které se oblékaly do kostýmů a procházely městem, přitom zpívaly a dostávaly za to sladkosti. Klasickým dětským veršíkem bylo „Koledu, nebo vám něco proведу!“

V druhé knize jsme našli podobné vysvětlení, jen s tím rozdílem, že se mluvilo navíc o dýních a křesťanství.

„Tohle bude nejzajímavější,“ prohlásil Maxon a začal listovat v knížce, která byla mnohem tenčí než ostatní a k tomu byla psaná ručně.

„Jak to?“ zeptala jsem se a přešla k němu, abych si ji lépe prohlédla.

„Tohle je, lady Americo, jeden z deníků, které si psal osobně Gregory Illeá.“

„Cože?“ vykřikla jsem. „Můžu si sáhnout?“

„Nejdřív najdeme stránku, kterou hledáme. Podívej, je tu i obrázek!“

A najednou jsme před sebou měli jako zjevení z neznámé minulosti portrét napřímeného Gregoryho s upjatým výrazem v obličeji a v nažehleném obleku. Bylo zvláštní, jak moc jsem v tom postoji viděla krále Clarksona i Maxona. Vedle něj se do foťáku křečovitě usmívala jeho žena. Così v její tváři prozrazovalo, že kdysi byla velmi laskavá, ale v očích jí chyběl třpyt. Vypadala unaveně.

Kolem této dvojice stály další tři postavy. Náctiletá dívka, krásná a plná života, se širokým úsměvem, korunkou na hlavě a nařasenou sukní. Legrační! Byla oblečená jako princezna. A pak dva chlapci – jeden o něco vyšší než druhý a oba velmi podivně oble-

čení. Od pohledu pěkní rošťáci. Pod fotografií byl popisek, který napsal vlastnoručně sám Gregory Illeá.

LETOŠ JSME DĚTEM K HALLOWEENU USPOŘÁDALI OSLAVU POVAŽUJI TO ŠICE ZA DOBRÝ ZPŮSOB, JAK ZAPOMENOUT NA PROBÍHAJÍCÍ UDÁLOSTI, NICMÉNĚ PODLE MĚ JE TO SPÍŠ LEHKOMYSLNÉ. JSME JEDNA Z MÁLA PŘEŽIVŠÍCH RODIN, KTERÁ MÁ DOŠT PENĚZ, ABY ŠI TAKOVOU OSLAVU MOHLA DOVOLIT, ALE TAKOVĚTO DĚTSKÉ HRÁTKY MI PŘIPADAJÍ JAKO ZBYTEČNÉ PLÝTVÁNÍ.

„Myslíš, že právě proto Halloween už dnes neslavíme? Protože je to plýtvání peněz?“ nadhodila jsem.

„To je možné. Podle uvedeného data se to stalo těsně po tom, co se Čínsko-americký stát začal stavět Číně na odpor. Krátce nato vypukla čtvrtá světová válka. Tehdy lidé neměli vůbec nic. UVĚDOM SI, ŽE CELÝ NÁROD BYL SLOŽENÝ PRAKTICKY ZE SEDMÝCH A JEN HRSTKY DRUHÝCH.“

„Týjo.“ Představila jsem si, jaké to asi bylo, když se naše země zdevastovaná válkou snažila postavit zase na nohy. Obdivuhodné.

„Kolik tady těch deníků máte?“ zeptala jsem se.

Maxon ukázal na polici s řadou sešitů podobných tomu, z kterého jsme právě četli. „Asi tucet.“

Přišlo mi to neuvěřitelné! Celá historie v jedné místnosti.

„Děkuju,“ pronesla jsem. „Nikdy se mi ani nesnilo o tom, že něco takového uvidím. Nemůžu uvěřit, že tohle všechno skutečně existuje.“

Maxon celý zářil. „Chtěla by sis ho přečíst celý?“ Kývl směrem k deníku.

„Ano, samozřejmě!“ vykřikla jsem dřív, než jsem si stačila při-

pomenout, jak se mám chovat. „Nemůžu tady ale zůstat. Musím dořešit tu příšernou zprávu. A ty se musíš vrátit k práci.“

„Pravda. No a co třeba takhle? Můžeš si ho vzít s sebou a pár dní si ho nechat.“

„To vážně můžu?“ užasla jsem.

„Ne,“ usmál se.

Zaváhala jsem. Dostala jsem strach. Co když ho ztratím? Co když ho poškodím? Maxona napadlo určitě totéž. Takovou příležitost už ale nedostanu. Prostě budu tenhle dárek strážit jako oko v hlavě.

„Dobře. Jen jednu nebo dvě noci a pak ho zase honem vrátím.“

„Pořádně ho ukryj.“

To jsem také udělala. Šlo víc než jen o knihu, šlo o Maxonovu důvěru. Deník jsem schovala do úložného prostoru v klavírní stoličce, pod stoh notových zápisů. Bylo to jediné místo, které komorné nikdy neuklízely. Jediné ruce, které se ho mohly dotknout, byly ty moje.